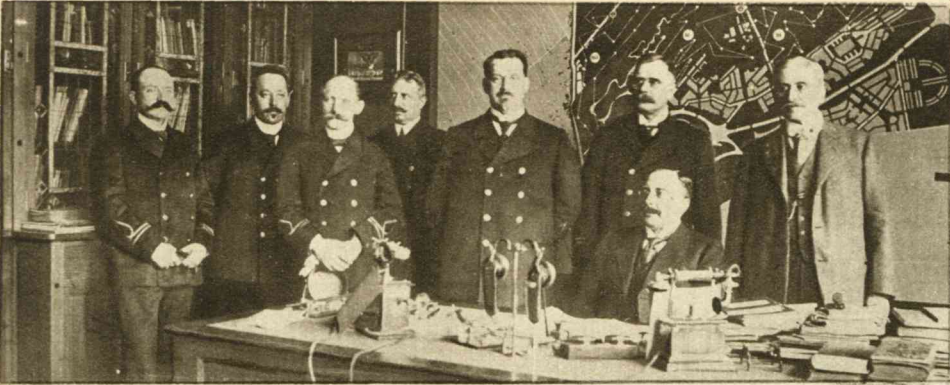
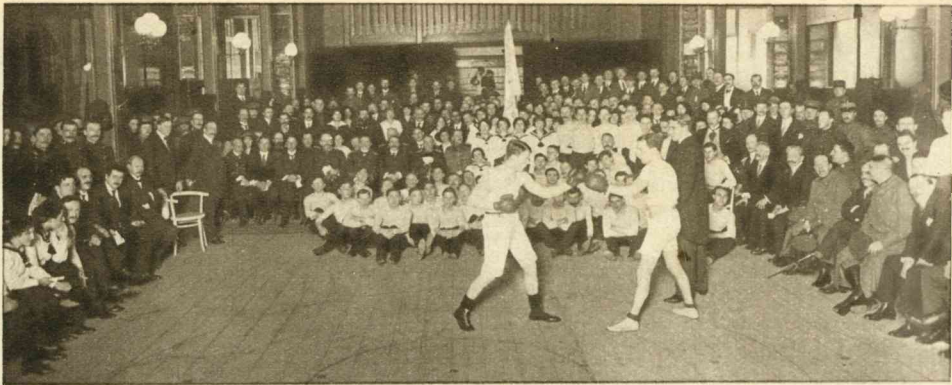

DE AMSTERDAMSCH E BRANDWEER.

De commandant van de Amsterdamsche brandweer, de heer J. Meier, heeft om gezondheidsredenen zijn ontslag als zoodanig aangevraagd. Waarschijnlijk zal hij tegen Mei uit zijn functie treden.

VOOR DE MILITAIREN.

De Centrale Sportcommissie heeft te Amsterdam een goedgeslaagden sportavond gegeven voor het Amsterdamsche garnizoen. Onder de aanwezigen werden o.a. opgemerkt Gen.-Maj. A. R. van Ophorst, comm. der stelling Amsterdam, Dr. N. M. Josephus Jitta, waarn. Burgem., Vice-Adm. G. F. Tydeman, comm. der Marine te Amsterdam.

Een Kindervoorstelling bij Carré.

Ik had er al lang op gevestigd, hè. Gunst, geen mensch weet hoe ik daar nu mijn onwe zinnen op had gezet. En ik heb het eindelijk gedaan. Nou en spijt heb ik er niet van. Louter leutigheid is in mijn herinnering gebleven, een heerlijke frissche nasmaak als van een lekkere frambozenlimonade op een menschen-poffenden zomermiddag.

In Kindervoorstelling bij Carré! Het is, het is . . . neen, neen, ik beken het liever eerlijk en het kan me voor dezen keer nu eens niet schelen, hoe de menschen mij vinden: het is in één woord: gelukkig. Ja, niks meer en, vooral ook, niks minder.

Het begon al dadelijk bij het binnenkomen. Nauwelijks was ik erin of ik was „erin“, gansch en al erin. De stallucht bedwelm-

wijzerplaat. In een geheimzinnige loge boven den stal-ingang zit een rood geuniformd orkest zoo te blazen en te strijken en te pauken en te trommelen, dat het dansen mij nader was dan het loopen. Ik kon het waarlijk niet helpen. Het was sterker dan ik. Ik trippelde naar een open plaats tusschen honderden en honderden jongens en meisjes, door hun ouders, voogden en opvoeders geflankeerd en overschaduwd.

Nauwelijks ben ik gezeten, (en ik vermoed dat men daarop gewacht heeft,) of daar verschijnt een staf van schitterende pikeurs, in groen laken: met klinkklaar goud overgoten. Zij groepeeren zich voor den stal-ingang, ter rechter- en ter linkerzijde, en uit den donkeren stal komt gelijk een duveltje . . . of liever, een engeltje uit een doosje een mamzelletje schits te voorschijn. Ze heeft geen rokken aan als andere mamzelletjes, maar een soort van tricoot en verder lijkt ze wel een kerstboom, zoo overstrooid van blauwe, roode, gouden en zilveren loovers. Ze steekt een paraplu op, hoewel het kurkdroog is, en ze gaat op een koord loopen; ze doet de paraplu neer en gaat touwtje springen, wat haar toch ook weer gauw verveelt, want dan gaat ze weer fietsen, (allemaal op dat koord). Maar ook van het fietsen heeft ze gauw haar bekmst, en dan scheidt ze er heelemaal uit. Vreesselijk geklap en gejubel. En het levende kerstboompje komt terug om kushandjes te geven, en dat was echt honneponnig.

Neen maar, daar komt me een wonderlijk kereltje de Sahara binnen. Dit is de kleine Cohn; met zijn hoogen hoed erbij komt hij nog niet eens aan mijn broekzak. Als hij op een turf staat, kan hij best over een aardappel heen kijken. Maar in de lengte zit t m toch ook niet, want hij vertoont kunststukken, waar de lange pikeur met wien hij aldoor staat te smoezen, waarlijk een punt aan zuigen kan. Hij heeft ganzen afgericht en laat ze marcheeren voor hem als recruten. Rechtson, keert. Linksom, marsch; uit de flank zus en zoo. En de andere helft is net zoo. Het jeugdige publiek lacht en roept en is opgetogen onder het vriendelijk waakzaam oog der begeleiders. De kleine Cohn, allemachies in zijn sas om de pret van de kinders, buigt nu tot afscheid en dan komt er. — ja het is toch wat dan komt er een hond hem, nu ja wel niet de kroon, want die heeft hij niet, maar in elk geval den hoed van het hoofd rukken.

Een Cowboy komt nu binnenrijden. Het is net een groote padvinder; ook zoo'n flaphoed en halsdoek en Khaki hesje; in volen galop buigt hij zich naar den grond om met evenveel plezier rijksdaalders als zakdoeken op te rapen, hoewel de waarde toch nogal verschillend is.

De reuzen-padvinder is op zijn best den stal binnengereden, of een zekere, of beter gezegd, een onzekere Mr. Hubert, een koddig stukje mensch, met een soort van ransel op den rug, uitpuilend in zijn geruite waterproof, meldt zich aan. Hij bestelt een paard en kruipt erop, achterstevoren, en vraagt waar het paard zijn kop is. Men brengt hem aan zijn verstand, dat hij andersom moet gaan zitten, en hij doet dit, de stakkerd, waarschijnlijk niet wetend wat voor hem in het vet is, n. l. een ijselijke val. We hielden allemaal ons hart vast maar hij niet. Hij stond allang weer recht overeind op zijn hoofd te krabbelen, en zei dat het nooit gebeurd zou zijn als het paard niet zóó kort was geweest, dat hij van het kruis wel af moest vallen.

En nauwelijks is het eene aangename geval afgeloopen of een nieuw verrijst aan den horizon. De nummers volgen elkaar snel op, en er is te veel om u van alles te verhalen. De gedresseerde Arabische paarden en kameelen, de kittige welafgerichte poney's de geestige honden en de verstandige olifanten zal ik niet uitvoerig aan u presenteren. Laat mij volstaan, met te zeggen, dat het allemaal even echt en emmes was. Paarden boksten met clowns, honden duikelden kopje, poneys sprongen touwtje, het was een lieve lust, al die bedrijvigheid, en het was zoo erg met

de knappigheid van al deze gedierten, dat niemand meer erg ontsteld zou zijn geweest, als een kameel plotseling al de maanden van het jaar uit zijn hoofd had opgezegd, als een hit een heel hoofdstuk uit den bijbel in het zand geschreven had of de olifant het „Wien Neerlandsch Bloed“ ten beste had gegeven.

Nog werd ons vertoond een school-scène, waarin vier stoute jongens en meisjes er aldoor op uit zijn om hun braven onderwijzer in poelen van ellende te dompelen en vroegtijdig ten grave te sleepen. En de deerniswaardige paedagoog, geassisteerd door zijn schoonmaakster, weet er niets beters op dan de ongezeggelijke schavuiten maar aldoor af te ranselen: hij doet niet anders dan ranselen gunt zich nauwelijks den tijd om te eten, elke seconde van zijn paedagogenleven, die hij niet heeft benut om een zijner discipelen een pak slaag te geven, is voor hem een verloren seconde. Hij ranselt maar steeds voort, en te midden van het helsch spektakel kronkelen

Consul Patsy aan tafel.

Consul Patsy legt de laatste hand aan zijn nachtoilet.

de mij als een wonderbaarlijk parfum. Ik gnuifde, ik voelde mij doorstroemd van een extaze, als, waartoe ik mijn ietwat versleten sentiment niet meer in staat had geacht. Ik voelde mij waarachtig weer een kind, en ik verbeeldde me dat deze Woensdagmiddag mijn vrije schoolmiddag was. Weer herleefde in mij de haat aan Vershuys' meetkundige vraagstukken en de onregelmatige werkwoorden, bliksemsnel, en gelijktijdig daarmede duizelingwekkend diep geluk, omdat deze en aanverwante folterwerktuigen hadden afgelaten op mijn vrijen Woensdagmiddag, en ik, o tegenstelling, mij vermeien zou in het kostelijk milieu van een paardenspel met al deszelfs dierbaarheden. Ik jubelde als een jubelaris. Ik juichte. Mijn lichaam was vederlicht in mijn gevoel. Non, vederlicht is wat sterk, maar, — het is nu voorbij en ik kan het wel zeggen. — maar ik geloof, dat ik dien middag geen honderd pond woog. Zoo aap-gauw was ik in mijn bewegingen, zoo licht van tred. Ik was op end' op een kwa-jongen. Hééééé . . . En toen ik in den grooten spiegel van de hall zag, dat ik een lange broek aan had en een kaasbolletje op, geloofde ik aan een smakeloos fatamorgana.

Zware gordijnen werden opgetild door een menie-rooden portier, en daar lag vóór mij in het neergutsende licht der electrische lampen, een cirkelronde zandvlakte, gelijk een Sahara zoo weidsch in de heete Afrikaansche zon. Het tooneel op den achtergrond is met zijn stijlvolle omlijsting als een reusachtige pendule zonder

De kleine Cohn ontbiedt een pikeur bij zich.

De kleine Cohn met zijn gedresseerde ganzen.

en krimpen en kruipen zijn beklagenswaardige slachtoffers over den mullen zandvloer, tot groot vermaak van de kinderen uit het publiek.

Doch den meesten bijval misschien van allen vond Consul Patsy, de aap, die zoo goed of zoo kwaad als een mensch is. Hij draagt een beige paletot, een pet en een flanellen pak. Hij eet met mes en vork, schenkt zich een glas wijn in en drinkt het leeg, hij steekt een sigaret aan, en kleedt zich eigenhandig uit, om even eigenhandig in bed te stappen. Ongelooflijk, mensch, ongelooflijk. Zoo iets moet je gezien hebben. En ik heb het gezien. Wat een keurige manieren. Een complete leçon de maintien, en kosteloos. De kinderen vergaapten zich eraan, en bewonderden. De opvoeders waren een tikje geschandaliseerd. Het leek, zoowaar, wel een keurig net jongmensch, dat apebeest. Het beeld der beschaving. Totdat het op een oogenblik tusschen een keurig hapje en een delicaat slokje zich op het beschaaftde hoofd ging zitten krabbelen. De kinderen gilden van pret, en beloonden den Consul Patsy met luid applaus, maar de Consul keek niet meer om, liet zich in een wollen deken rollen en wegdragen . . .

Wat 'n middag, wat 'n middag, daar bij Carré. Kinderen, groote en kleine, toen het uit was, kostte het mij moeite om afscheid te nemen. Evenzeer als thans van u, nu ik erover aan het vertellen sloeg. Maar het moet. Alle dingen hebben een eind, en een worst twee, zei Fritz Reuter. Dus, saluut. CITTADINO.

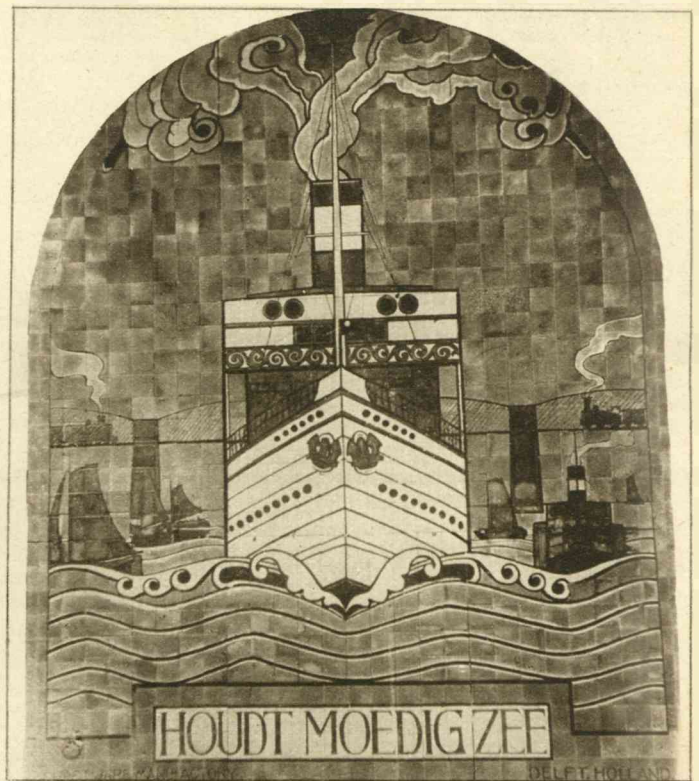
TENTOONSTELLING SAN FRANCISCO.

In de Delftsche Aardewerkfabriek v.h. Thooft & Labouchère, waren gedurende een paar dagen uitgesteld de Tegel-tableaux, bestemd om te worden aangebracht in drie der gevels van het Nederlandsche paviljoen op de tentoonstelling te San Francisco. Bovenstaande foto geeft het Wapen van Nederland (ontwerp Kromhout).

ALEX FAASSEN,

de bekende tooneelspeler, hoopt aan het einde van deze maand zijn 50-jarig tooneeljubileum te vieren.

TENTOONSTELLING SAN FRANCISCO.

Nog een tegel-tableau uit de Delftsche Aardewerkfabriek v.h. Thooft & Labouchère, voorstellende de Scheepvaart (ontwerp Senf). Ongetwijfeld in deze moeilijke dagen zeer toepasselijk.